HAFTANIN PUSULASI

” Hâlini, tavırlarını, gidişatını başkasından dinle! Çünkü senin fenalığın, yanlışlık ve hataların kendi nefsine iyi görünür. Seni methedenlere aldanma. Senin yanlışlıklarını ve isabetsiz hareketlerini sana söyleyenler, senin hakikî dostlarındır. Hastaya şeker vermek câiz olmayabilir. Hastalığı için acı ilâç faydalıdır. “Senin yolunda şöyle bir kuyu var.” diyen insan senin hayırhahındır.”

Zübeyir Gündüzalp

HAFTANIN AYETİ

" İman edip iyi ameller işleyenlere mükafatlarını eksiksiz ödeyecek, hatta lütfundan onlara daha fazlasını verecektir. Kul olmayı kendisine yedirmeyip büyüklük taslayanları da acı bir azaba çarptıracaktır. Bunlar Allah'tan başka hiçbir dost, hiçbir yardım edici bulamazlar."

Nisâ Suresi 173

"Allah'a kul olmaktan kaçınanlar, sınırsız mercilere kul olma zilletini yaşarlar. Arzu ve ihtirasların, kuruntu ve hurafelerin kulu olmak alçaklığını tadarlar. Kendileri gibi olan insanlara kul olurlar. Onların önünde eğilme alçaklığını yaşarlar. Kendileri gibi insan olan kulların düzenlerini, şeriat ve kanunlarını, değer ve ölçülerini, hayatlarına uygulamak suretiyle aşağılık bir hayat sürdürürler. Bunlar ve onlar Allah'ın katında bir oldukları halde, onları bu dünyada Allah'ın dışında ilahlar edinirler. Ahirette ise; "...Acı bir azaba çarptıracaktır. Bunlar Allah'tan başka hiçbir dost, hiçbir yardım edici bulamazlar."

HAFTANIN HADİSİ

"Akıllı kimse, sürekli kendi nefsini sorgulayan ve durmadan ölüm ötesi hayat için çabalayandır. Nefsini hevâsının peşinde koşturan ve buna rağmen Allah Teâlâ'dan beklentileri olan kimseye gelince, o zavallının tekidir."

(Tirmizî, Kıyame, 25; İbn Mâce, Zühd, 21; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 4/124)

NUR ÇEŞMESİ

” İnsan nisyandan alındığı için, nisyana mübteladır. Nisyanın en kötüsü de nefsin unutulmasıdır. Fakat hizmet, sa’y, tefekkür zamanlarında nefsin unutulması, yani nefse bir iş verilmemesi dalalettir. Hizmetler görüldükten sonra neticede, mükâfat zamanlarında nefsin unutulması kemaldir. Bu itibarla ehl-i dalal ile ehl-i kemal, nisyan ve tezekkürde müteakistirler. Evet dâll olan kimse, bir iş ve bir ibadet teklifinde başını havaya kaldırarak firavunlaşır. Lâkin mükâfatın, menfaatın tevziinde bir zerreyi bile terketmez. Amma nefsini unutan ehl-i kemal sa’y, tefekkür, sülûk zamanlarında herşeyden evvel nefsini ileri sürüyor; fakat neticelerde, faidelerde, menfaatlerde nefsini unutmakla en geriye bırakıyor…”

Mesnevi-i Nuriye

Pırlanta Sözler

” Dünyevilik ile uhreviliğin tamamiyet içinde bir arada bulunması çok zordur. Halk deyimiyle iki karpuz bir koltukta taşınmaz. Bir kalbde iki muhabbet olmaz. Bu konuda insan kendini aldatabilir. Dinime hizmet ediyorum, milletime ve insanlığa yararlı işler yapıyorum düşüncesiyle kendini öne çıkarabilir. Kendi kaprisleri, kendi beklentileri işin içine girebilir. Her beklenti de insanın ruh dünyasına düşmüş bir güve gibidir. Er geç onu yer bitirir. Müslümanın sonunu, düşmanlarının gücü değil, işte bu beklentileri hazırlar. Dünyaya ait her bir beklenti insanın elini kolunu bağlar, Allah'ın hür olarak yarattığı insan, kendi eliyle kendini esir hâline getirmiş olur. Dolayısıyla -Allah muhafaza- kazanma kuşağında kaybedebilir.”

Haftanın Duası

أَسْتَغْفِرُ اللهَ الْعَظِيمَ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ، تَوْبَةَ عَبْدٍ ظَالِمٍ لَا يَمْلِكُ لِنَفْسِهِ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا، وَلَا مَوْتًا، وَلَا حَيَاةً، وَلَا نُشُورًا

Allahım! Ben, zalim bir kulum ve o kadar da acizim ki, kendim için bir zararı def'etmeye ya da bir faydayı celbetmeye malik değilim. Ne ölüm, ne hayat ne de tekrar diriliş benim elimdedir. Sen ise, Kendinden başka ilah olmayan Hayy u Kayyûmsun. Tevbemi kabul buyur ve beni bağışla.

Peygamber Efendimizin Yüce Ahlakı

ALÇAK GÖNÜLLÜ İDİ

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in en belirgin niteliklerinden biri sadelik ve alçak gönüllülüktür. Efendimiz, her insanla; dostlarıyla-düşmanlarıyla, aile fertleriyle, yabancı devlet elçileriyle hep gösterişten uzak, doğal bir şekilde görüşür ve konuşurdu. Hareketlerini bir kul olarak ayarlardı. Kendisi kral-resûl ve kul-resul olma konusunda muhayyer bırakıldığında "kul-Resûl" olmayı tercih etmiştir. Bütün hayatı boyunca aynı niteliği her hal ve şartta korumuş ve yaşamıştır. Hiç bir zaman ashâbından farklı imkanlara sahip olmak ve farklı görünmek gibi arzu ve davranışta bulunmamıştır.

Peygamber Efendimizin Yüce Ahlakı

Enes b. Mâlik radiyallahu anh anlatıyor:

Medineli herhangi bir köle kadın Hz. Peygamberin önüne düşer, ihtiyacını gördürmek için kendisini herhangi bir mahalleye kadar götürebilirdi. Peygamberimiz bundan hiç bir zaman yüksünmezdi.

Bir gün Bâdiye'den bir adam Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'i ziyarete gelmişti. Bir anda Resûlullah'ın huzurunda bulunmaktan duyduğu heyecanla titremeye başladı. Resullulah sallallahu aleyhi ve sellem onu:

"Kendine gel arkadaş! Ben hükümdar değilim. Ben, kadîd (güneşte kurutulmuş et, kuru ekmek) yiyen Kureyşli bir kadının oğluyum!..." buyurarak sakinleştirdi.

DİNLE(N)ME ZAMANI

MÜ'MİNİN GÖNÜL DÜNYASI

(İmanı Duyurma Heyecanı)

CLICK HERE

İSLAM'IN PROTOTİPLERİ

Hz. Mus'ab Bin Umeyr (r.a)

CLICK HERE

GÖZ HİZASI

GIYBET HASTALIĞINDAN NASIL KURTULURUZ ?

CLICK HERE

KISSADAN HİSSE

Ayağı Kırık Köle

CLICK HERE

İLMİHAL

Helal ve Haramın Kişi ve Toplum Üzerindeki Etkileri Nelerdir?

Allah dostları da helâl ve haram yemenin insan üzerindeki tesirlerini farklı yönlerden izah etmişlerdir. Mesela Sehl b. et-Tüsterî konuyla ilgili şunları söylemiştir: “Sıddıkların alametlerinin kendisine zâhir olmasını isteyen kimse, helâlden başka bir şey yemesin ve sadece sünnete uygun ameller işlesin.”; ***“Her kim haram yerse, onun organları da isyan eder. Kendisi bu durumu ister istesin ister istemesin, ister bilsin ister bilmesin fark etmez.”***; **“Bir kul şu dört haslete sahip olmadığı sürece imanın hakikatine ulaşamaz: Sünnetleriyle birlikte farzları yerine getirmek; şüpheli yiyeceklerden de korunarak helâl yemek; yasakların açığından gizlisinden uzak durmak; vefat edene kadar bu sayılan mevzularda sabır göstermek.”**

devamı için... CLICK HERE

İnsan, hayatında karşılaştığı, yaşamak istemediği bazı hâller vardır fakat o hâl içinde buluverir kendisini, sonra fark eder. Aynen köprüden önce son çıkış yazısına rağmen kendini köprüde buluverdiği gibi...

Diyelim ki köprüden önce son çıkışı kaçırdık, öyleyse köprüyü geçmek zorunda olduğumuza göre...

Bazen hayat yolculuğu içinde giderken geçmememiz gereken bir köprüde bulabiliriz kendimizi. Birde trafik varsa işte o zaman beklemek iyice zorlaşır. Aynen onun gibi bazen insan girmemesi gereken bir yola girer, bir de o köprü iletişim kazaları ile tıkanırsa yapacağı tek şey sabırla beklemektir. Etrafındaki insanlara kızmaya gerek yoktur. Onlar da bizim gibi artık köprüye girmiş bulunmaktalar. Yani hayatımıza bir vesile ile dâhil oldular. Biz de iletişim kazaları yaparak, daha da trafiği sıkıştırmaya gerek yok. Eğer öyle olursa zarar bize de dokunur. Onlar da, biz de bu süreç içinde sabırla bekleyip, herkesin birbirine saygın davranması insanlığın gereğidir. Çünkü köprüden geri dönemezsin çıkış yok. Atlayamazsın bu intihardır! Girmemiz gereken yola, madem dikkatsizliğimiz ile bir vesile girmiş bulunduk, artık bundan sonrası tevekkül, teslim, dua ve sabırdır.

O zaman köprüden sonra Rabbim bir çıkış levhası gösterir bize!...

DÜŞÜNÜLECEK ŞEY

“Bir Derviş, gökyüzünü izler ve şöyle der:

Ey Allahım! Senin zindanının çatısı bu kadar güzel ise, o zaman senin bahçenin çatısı ne kadar güzeldir?"

”

Feridüddin Attâr

Allah’a ulaşmanın önünde 4 engel vardır:

Şems-i Tebrizi

1-Şehvet.
2-Çok yemek.
3-Mal ve makam.
4-Gurur ve kibirdir.”

HİKAYE

Leyla Arif

İPİN HESABI

Zenginin biri ölümden ve kabirdeki yalnızlıktan çok korkuyormuş. "Öldüğüm geceyi kim kabre girerek sabaha kadar benimle geçirirse servetimin yarısını ona bağışlıyorum" diye vasiyet etmiş. Öldüğünde "Kim birlikte kabre girip sabahlamak ister?" diye araştırmışlar. Kimse çıkmamış. Nihayet bir hamal,
-Benim sadece bir ipim var, kaybedecek bir şeyim yok. Sabaha kadar durursam zengin olurum." diye düşünerek kabul etmiş.

Vefat eden zengin ile birlikte defnetmişler. Sorgu sual melekleri gelmiş. Bakmışlar kabirde bir ölü, bir canlı var. "Nasıl olsa bu ölü elimizde... Biz şu canlı olandan başlayalım" demişler ve hamalı sorgulamaya başlamışlar.
-O ip kimin? Nereden aldın? Niye aldın? Nasıl aldın? Nerelerde kullandın?" Sabaha kadar sorgu sual devam etmiş, adamın hesabı bitmemiş. Sabahleyin kabirden çıkmış.
- Tamam, servetin yarısı senin, demişler.
- Aman,demiş hamal, istemem, kalsın. Ben, sabaha kadar bir ipin hesabını veremedim. O kadar servetin hesabını nasıl veririm?

Hayatını ve hayatın içerisinde istifade edilen lütufların hesabını vermek hafife alıncak şey değildir.